

Ez már mégiscsak sok!

A felkelő nap piros fényel árasztotta el a kertet. A rózsaszínű derengésből még a bűvárharangba is jutott.

"Fölmegyek, és szedek pár szál nefelejcsset! – határozta el Vízipók úrfi. – Hadd legyen még barátságosabb az én kis otthonom!"

Fent a parton, a nefelejcskek között Ászka asszonysággal találkozott. Zavarba jött, mikor meglátta, mert bizony ő már jó néhány kisebb vízi rokonát bekebelezte ennek a hölgynek. Mindenesetre tisztelettudón köszöntötte:

- Szép jó reggelt, kedves Ászka asszonyság!
- Jó reggelt, Vízipók úrfi! Mit szólsz ehhez a szép, harmatos hajnalhoz?
- Ilyenkor még a víz is más, mozdulatlan, áttetsző, mint az opál.

Hirtelen felbukkant a vízből a hátonúszó poloska, és csúfondáros hangon kiabálni kezdett:

- Pincebogár, jaj be csúf! Rusnya féreg, mássz a kő alá!

Vízipók úrfi majd elsüllyedt szégyenletében, hogy egy tólakó így viselkedjék. Ászka asszonyságot azonban nem kellett féltetni! Széles, lapos természetével odanyomult a vízhez, s elkezdte kioktatni a sértegetőt, olyan harsányan, hogy talán még a házában alvó iszapcsiga is meghallotta:

– Te mersz engem csúfolni, te vérszopó? Azt hiszed, azért, mert fényes a hátad, és ezüstös a hasad, már pocskondiázatsz engem, aki szürke 'vagyok, mint a korhadt avar, amellyel élek? Csakhogy mi, lenézett, szürke ászkák, akiket te pincebogárnak csúfolsz: holott rákok vagyunk, ha nem tudnád, nem is akármilyenek, hanem egyenlő- lábúak; tehát mi készítjük a hullott falevelekből, az avarból a televényföldet, a humuszt! Mi volna az emberekből humusz nélkül, mi? Miben termelnék meg a mindennapi kenyerüket, mi? És még annyit sem tudsz, te nagyszájú, hogy mi, ászkák olyan rákok vagyunk, akik víziállat létünkre képesek voltunk alkalmazkodni a szárazföldi élethez!

– Mi, poloskák, repülni is tudunk! – vetette közbe a tó fenekén lapuló hátonúszó, de Ászka asszonyság nem zavartatta magát, mindenesetre folytatta szónoklatát a tó köré gyűlt csigák, pókok, méhek és mindenféle más népség nagy gyönyörűségére!

– Tudtok repülni, no és aztán? Minden szúnyog, minden légy tud repülni, még a nagy, lomha lőtücsök is, nem olyan nagy valami az! De amit mi, szárazföldi ászkák feltaláltunk, azt senki sem bírná utánunk csinálni. Mert mi vízvezetéket szerkesztettünk magunk köré, hogy vízhez idomult testünk soha ki ne száradjon! És minthogy minden rákgyereknek, mióta világ a világ, vízben kell kifejlődni; ezért minden ászkamamának van a hasa alatt egy kis akváriuma, amelyben a pici ászkákat fölnevelheti. Ehhez mit szólsz, te nagyszájú, hogy szárazföldi rák létünkre nedvességben tudjuk fölnevelni a gyerekeinket? Ezt csinálja valaki utánunk! És ilyen világcsodákat nevezel te pincebogárnak! Ebből látszik, milyen tudatlan, milyen műveletlen vagy!

Ezzel sarkon fordult Ászka asszonyság, és elvonult egy nyirkos kő alá pihenni, ugyanis egész éjszaka dolgozott a föld alatti humuszgyártó üzemben.

Aki szónoklatát hallotta, mind megtapsolta. Bezzeg nem tapsolt a hátonúszó poloska! Majd szétvetette a méreg! Dühében megkergetett egy gyanútlan csiganadályt, amelyik tucatnyi apróságával reggelizni indult, oda, ahol legsűrűbben hemzsegték a szúnyoglárvák.

A pici nadálykák ijedtükben mind a mama hasa alá bújtak, onnét kukucskáltak elő, miközben anyjuk a hátonúszó poloskával veszekedett:

– Már nyugodtan reggelizni sem lehet tőled? Komisz természeted van, mondhatom! Mindenkit csúfolsz, csipkedsz, szurkálsz, és még egy sokgyermekes anyát is zaklatni mersz!

Fent a parton Fülbemászó mama szintén gyermekeit sétáltatta. A tóból hangzó perlekedést hallva ijedten hívta össze őket, mint kotlós a csibéit:

– Ide-ide, kicsikéim, maradjatok mind itt körülöttem, nehogy titeket is megkergeessen az a gonosz!

– Hol vannak a levéltetvek, mama, hol vannak a levéltetvek? – nyafogtak az éhes kis fülbemászók.

– Mindjárt odaérünk a bodzabokorhoz, ott majd megreggelizhettek!

Állaspókék már túl voltak a három légyből álló reggelin, és kedvtelve nézték a tóparton elvonuló fülbemászócsaládot.

– Milyen aranyosak a picikék, milyen fürgék! – szólt le Állaspókné a mamának.

– És milyen étkesek! Nem győzöm őket ennivalóval! Még szerencse, hogy a bodzabokrot teljesen ellepték a levéltetvek! Sietünk, amíg ilyen kellemes hűvös van. Később a nagy melegben már valami nyirkos helyet kell keresnünk.

A fürgé csapat eltűnt a bokrok között.

– Kár, hogy fülbemászónak hívják ezt a rokonszenves népséget! – mondta Állaspók úr a feleségének. – Az emberek félnek tőlük e miatt a rosszul hangzó név miatt, és nem is sejtik, mennyi sok levéltetvet elpusztít egy-egy fülbemászó!

– Vannak sajnos rossz szokásaik is – merengett Állaspókné. – Szevedélyesen vonzódnak a vizes, nyirkos felmosórongyokhoz. A háziasszonyok ezt rossznéven veszik tőlük.

Állaspók úr gyengéden nézett élete párjára.

– Te vagy, drágám, a háziasszonyok gyöngye! És te sohasem sikoltasz, ha fülbemászót látsz.

Kedve lett volna kezét csókolni okos, felvilágosult hitvesének, minthogy azonban nem tudta eldönteni, melyik kezét csókolja meg a nyolc közül, inkább csak szemenként egy, összesen nyolc gyengéd pillantást küldött neki.